

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 23C/98/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116217559
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1116217559.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Janou Janics Bajánkovou v právnej veci žalobcu: W. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. 3, T., zastúpený JUDr. Lubomírom Müllerem, Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, ČR, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 14.000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

1. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 21C/112/2012 z a m i e t a .
2. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a .
3. Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konaní.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom doručeným súdu dňa 18.08.2016 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 14 000,- Eur titulom zadosťučinenia za nemateriálnu ujmu v dôsledku nezákonného väznenia.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 10.01.1978, sp. zn. 1 T/210/77 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne. Trest vrátane väzby žalobca vykonal v dobe od 14.10.1977 do 14.12.1978. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2015 sp. zn. 1 Nt/21/2015 bol žalobca plne rehabilitovaný. Dňa 09.02.2016 požiadal žalovanú o odškodnenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Oznámením Ministerstva spravodlivosti SR bol žalobca čiastočne odškodnený v zmysle zákona č. 119/1990 Zb avšak v časti týkajúcej sa náhrady namajetkovej ujmy jeho žiadosti vyhované nebolo.

3. Žalovaná sa k návrhu vyjadrila písomným podaním doručeným súdu dňa 16.12.2016 a dňa 21.09.2018, v ktorom uviedla, že pokiaľ sa týka nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy bola toho názoru, že na jej priznanie neexistuje právny titul podľa zákona č. 119/1990 Zb., ani podľa zákona č. 58/1969 Zb., ani podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietala aplikáciu čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Argumentovala, že Slovenská republika ako jeden z nástupníckych štátov Českej a Slovenskej federatívnej republiky je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18. marca 1992 (dátum ratifikácie Dohovoru ČSFR), a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18. 03. 1992. Žalobca však bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkom z 10.01.1978 a vo výkone trestu odňatia slobody do 14.12.1978, teda pred ratifikáciou Dohovoru. Preto nie je možné na daný prípad Dohovor aplikovať. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské

práva z 28. 09. 2004 v prípade Kopecký v. Slovensko, kde súd vyslovil názor, že pokiaľ ide o rehabilitačné a reštitučné zákony Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhradu za krivdy alebo škody spôsobené predtým, ako ratifikovali Dohovor.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesom zástupcu žalovanej, žalobným návrhom žalobcu a jeho ďalšími vyjadreniami, listinnými dôkazmi založenými v spise, z ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

5. Žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 10.01.1978, sp. zn. 1 T/210/77 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne. Trest vrátane väzby žalobca vykonal v dobe od 14.10.1977 do 14.12.1978. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2015 sp. zn. 1 Nt/21/2015 bol žalobca plne rehabilitovaný. Žalobca listom zo dňa 09.02.2016 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o odškodnenie náhrady mzdy, nákladov výkonu trestu, nákladov pôvodného trestného konania, nákladov obhajoby v pôvodnom a terajšom konaní, cestovných nákladov a nemateriálnej ujmy. Oznámením Ministerstva spravodlivosti SR bol žalobca čiastočne odškodnený v zmysle zákona č. 119/1990 Zb avšak v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy jeho žiadosti vyhovené nebolo.

6. Žalobca ani právny zástupca žalobcu sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť ospravedlnili a súhlasili, aby sa pojednávanie uskutočnilo v ich neprítomnosti.

7. Žalovaná žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Odkázala na písomné vyjadrenia .

8. Medzi stranami v spore nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 10.01.1978, sp. zn. 1 T/210/77 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne. Trest vrátane väzby žalobca vykonal v dobe od 14.10.1977 do 14.12.1978. Rovnako nebolo sporné, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2015 sp. zn. 1 Nt/21/2015 bol žalobca plne rehabilitovaný ako aj to, že žalobca listom zo dňa 09.02.2016 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o odškodnenie náhrady mzdy, nákladov výkonu trestu, nákladov pôvodného trestného konania, nákladov obhajoby v pôvodnom a terajšom konaní, cestovných nákladov a nemateriálnej ujmy a oznámením Ministerstva spravodlivosti SR bol žalobca čiastočne odškodnený v zmysle zákona č. 119/1990 Zb avšak v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy jeho žiadosti vyhovené nebolo. Vzhľadom na uvedené súd tieto skutkové tvrdenia žalobcu považoval medzi stranami za nesporné a preukázané. Sporným medzi stranami ostala otázka posúdenia, či vzhľadom k dobe kedy nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody žalobcu došlo či bola Slovenská republika v tom čase čl. 5 dohovoru viazaná.

9. Podľa článku 36 ods. 3 Listiny základných ľudských práv a slobôd, zákon č. 23/1991 Zb. každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 51 ods. 1 Ústavy SR domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodit' dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

Podľa § 1 ods. 2 cit. zákona činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných

paktach o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

- a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 2500 Kčs, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,
- b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,
- c) náhradu trov trestného konania vo výške 200 Kčs, výkonu väzby vo výške 600 Kčs za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 150 Kčs za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,
- d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,
- e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

Podľa § 23 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, veta prvá, odškodnenie v plnom rozsahu sa poskytuje len vtedy, ak bolo odsudzujúce súdne rozhodnutie úplne zrušené podľa druhého alebo piateho oddielu alebo také rozhodnutie bolo úplne zrušené podľa tretieho oddielu a poškodený bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokovania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb., najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

10. V predmetnom konaní sa žalobca na základe úplnej súdnej rehabilitácie domáhal od žalovaného zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 14.000,- EUR za obdobie výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody za obdobie od 14.10.1977 do 26.01.1978. Žalobca v žalobe svoj nárok na nemajetkovú ujmu odôvodňoval dĺžkou trvania výkonu trestu, pričom samotnú výšku nemajetkovej ujmy odvodzoval od výšky nemajetkovej ujmy, ktorá bola priznaná súdom žalobcovi v obdobnej veci v sume 1000 eur za mesiac pozbavenia osobnej slobody. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 10.01.1978, sp. zn. 1 T/210/77 uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov nepodmienečne. Trest vrátane väzby žalobca vykonal v dobe od 14.10.1977 do 14.12.1978. Rovnako nebolo sporné, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2015 sp. zn. 1 Nt/21/2015 bol žalobca plne rehabilitovaný ako aj to, že žalobca listom zo dňa 09.02.2016 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o odškodnenie náhrady mzdy, nákladov výkonu trestu, nákladov pôvodného trestného konania, nákladov obhajoby v pôvodnom a terajšom konaní, cestovných nákladov a nemateriálnej ujmy a oznámením Ministerstva spravodlivosti SR bol žalobca čiastočne odškodnený v zmysle zákona č. 119/1990 Zb avšak v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy jeho žiadosti vyhovené nebolo.

11. Súd pri posúdení nároku žalobcu dospel k nasledovnému právnenému záveru. Zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii je špeciálnou úpravou vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (príp. aj k zákonu č. 513/2004 Zb.), nakoľko osobitne upravuje prípady poškodených osôb v súvislosti so zrušenými odsudzujúcimi súdnymi rozhodnutiami za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov týchto osôb, odstrániť neprímerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodit' dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali. Pri uplatňovaní nárokov na odškodnenie týchto osôb pritom zákon odkazuje na postup podľa zákona č. 58/1969 Zb. Ani jeden z uvedených predpisov neumožňoval poškodeným osobám domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom. Ustálená judikatúra v súlade s ústavnokonformným a eurokonformným výkladom však pripúšťa právo poškodenej osoby na náhradu nemajetkovej ujmy, hoci jeho nárok je posudzovaný podľa predpisu, ktorý výslovne takýto nárok nepriznáva (zákon č. 58/1969 Zb.). Súd vychádzajúc z uvedeného názoru dospel k záveru, že tak ako osoby poškodené vadným pozbavením osobnej slobody uplatňujúce si nárok podľa zákona č. 58/1969

Zb., aj osoby uplatňujúce si nárok vzniknutý v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. majú právo domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy, pričom analogicky uplatňoval právny názor vo veci nemajetkovej ujmy, ktorý je uvedený nižšie.

12. Súd má za to, že na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky ako aj príslušné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

13. Súd na základe vykonaného dokazovania sa dospel k záveru, že uplatnený nárok na nemajetkovú ujmu je potrebné posudzovať podľa zákona č. 119/1990 Zb. a z dôvodu, že uplatnený nárok nemá oporu v zákone o súdnej rehabilitácii č. 119/1990 Zb. návrh ako nedôvodný zamietol.

14. Ústavný súd v stanovisku pléna z 25. 11. 2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/19 vyslovil, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre Českú republiku a rovnako aj pre Slovenskú republiku záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Vychádzal z toho, že základné právo na osobnú slobodu v zmysle čl. 5 Dohovoru zakladá každému jednotlivcovi v prvom rade voči štátu nárok zdržať sa všetkých zásahov do takto chránenej právnej pozície; pokiaľ k takémuto protiprávnemu zásahu dôjde, vzniká mu nárok odstrániť jeho následky a nastoliť taký právny stav, aby bol v súlade s daným základným právom. Až v prípade, ak odstránenie závažného stavu nie je predstaviteľné alebo možné, ako tretí v poradí pripadá do úvahy nárok na odškodnenie. Tento sekundárny nárok je možné priamo odvodzovať od predmetného základného práva, pričom jeho obsahom je náhrada všetkej materiálnej a imateriálnej ujmy, ktorá bola dotknutej osobe predmetným zásahom spôsobená. Tohto subjektívneho hmotného práva, výslovne zakotveného v čl. 5 ods. 5 Dohovoru sa možno dovolať na Európskom súde pre ľudské práva samostatne, jeho hlavný význam potom spočíva v tom, že v tých štátoch, kde nie je Dohovor "priamo použiteľný", tieto zaväzuje, aby prijali takú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá s daným právom bude korešpondovať. Pokiaľ ale ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, ustálená judikatúra ESLP vychádza z toho, že je potrebné rozlišovať medzi trvajúcou situáciou a jednorazovým aktom, ktorého následky eventuálne sa prejavujú aj v súčasnosti. ESLP ďalej rozlišuje samotný zásah na strane jednej a neúspech následne podaných prostriedkov nápravy takéhoto zásahu na strane druhej s tým, že porušenie práv zaručených Dohovorom je potrebné odvodzovať nie od odmietnutia štátu napraviť daný zásah, ale zo zásahu samotného. Z pohľadu časovej pôsobnosti je tak rozhodujúci okamih, či časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Neexistuje pritom všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru [rozsudok veľkého senátu zo dňa 8. 3. 2006 vo veci Blečić proti Chorvatsku, sťažnosť č. 59532/00) (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 25. 02. 2016, č.k. 3Co/38/2014 - 64) Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 1.3.2017 v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutiach senátov 3 Co, 4 Co, 8 Co, 9 Co, 14 Co k otázke právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb a jej vzťah k právnej úprave obsiahnutej v zákone č. 119/1990 Zb. a k otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy s odkazom na čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov Stanovisko č. 1/2017 podľa ktorého „Zo všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a špeciálnom / lex specialis derogat generali) jednoznačne vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej úpravy, musí sa táto úprava aplikovať a nemožno použiť úpravu všeobecnú. Znamená to, že pre osoby, ktoré podľa zákona č. 119/1990 Zb. sú osobami oprávnenými žiadať odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov vo vzťahu medzi nimi a štátom zvláštna právna úprava, bez ohľadu nato, ktorý predpis je pre ne priaznivejší. V prípadoch, na ktoré sa zákon č. 119/1990 Zb. vzťahuje, sa teda nemožno proti štátu domáhať iných či ďalších nárokov, ako tých, ktoré tento zákon upravuje. Napriek tomu, že ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. uvádza len demonštratívny výpočet položiek nárokov na odškodnenie, a teda výslovne neupravuje ani nárok na nemajetkovú ujmu, nemôže všeobecný súd neprípustným spôsobom ako orgán súdnej moci nahradzovať činnosť zákonodarcu a priznať v občianskom súdnom konaní aj iné nároky, než ktoré platné právne predpisy priznávajú fyzickým, prípadne právnickým osobám, pretože by tým prekročil hranice delby moci medzi súdnou a zákonodarnou mocou vymedzenou v Ústave SR. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný

Dohovor stal pre SR (záväzný (t.j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný“. (porovnaj aj Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co/142/2018 - 188, zo dňa 17.01.2019)

15. Z uvedeného dôvodu má súd za to, že nie je možné použiť aplikáciu čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Slovenská republika ako jeden z nástupníckych štátov Českej a Slovenskej federatívnej republiky je viazaná Dohovorom a jeho Protokolmi od 18. marca 1992 (dátum ratifikácie Dohovoru ČSFR), a teda je zodpovedná za skutky vzťahujúce sa na obdobie od 18. 03. 1992. Žalobca však bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách rozsudkom z 10.01.1978 a vo výkone trestu odňatia slobody do 14.12.1978, teda pred ratifikáciou Dohovoru. Preto nie je možné na daný prípad Dohovor aplikovať. Európsky súd pre ľudské práva v Rozsudku z 28. 09. 2004 v prípade Kopecký v. Slovensko, vyslovil názor, že pokiaľ ide o rehabilitačné a reštitučné zákony Dohovor neukladá zmluvným štátom osobitnú povinnosť poskytnúť náhradu za krivdy alebo škody spôsobené predtým, ako ratifikovali Dohovor.

16. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca v uvedenom smere neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, nepreukázal ním tvrdenú argumentáciu. Právny zástupca žalobca v uvedenom smere nenavrhol žiadne dôkazy a nepovažoval za potrebné k uvedenej otázke ani vypočúť žalobcu.

17. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 04.01.2019 žiadal, aby súd odročil pojednávanie v prejednávanej veci a navrhol, aby súd v prejednávanej veci počkal s rozhodnutím v jej merite do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod spisovou značkou 21C/112/2012. Dôvodil, že právne posúdenie v ním uvedenej veci žalobcu C. P. je možné považovať za „vodítko“ na posúdenie žalobcovho návrhu v tomto konaní.

18. Súd podanie žalobcu citované v bode 30. Tohto rozsudku posúdil podľa obsahu a dospel k záveru, že uvedené podanie podľa obsahu je návrhom na prerušenie konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/344/2014 do právoplatného skončenia prípadného dovolacieho konania.

19. Podľa ust. § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

20. Prekážky postupu konania sú upravené v ust. § 162 až 164 CSP, pričom vymedzujú obligatórnu povinnosť súdu konanie prerušiť alebo fakultatívnu možnosť prerušenia konania. Prerúšením konania by mohlo dôjsť k zásahu do práv druhého účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava SR (čl. 46,48), súd musí preto pri rozhodovaní o prerušení konania dbať na požiadavku rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania a hospodárnosť konania.

21. Ustanovenie § 164 CSP upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 162 CSP, ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie § 164 CSP vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať (sp. zn. 1Sžr/42/2011).

22. Súd po oboznámení sa s predmetným návrhom zistil, že návrh žalobcu na prerušenie prejednávaneho konania (vyčkania s rozhodnutím v ňom do skončenia konania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 21C/112/2012) nie je dôvodný. Žalobca neuviedol, aká konkrétna otázka sa má riešiť v konaní sp. zn. 21C/112/2012, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie vo veci sp. zn. 23C/98/2016. Skutočnosť, že v oboch dotknutých veciach sa koná o obdobných nárokoch vychádzajúcich z podobného skutkového a právneho základu, nie je dôvodom na prerušenie jedného konania do skončenia druhého z nich. Ide o veci síce podobné, ale nijak vzájomne nesúvisiace, keď v oboch vystupujú rozliční žalobcovia, ktorí sa domáhajú samostatných nárokov. Vzhľadom na uvedené má súd prvej inštancie za to, že v súdnej veci (sp. zn. 23C/98/2016) nebola nastolená žiadna taká otázka, ktorú by súd nemohol v konaní vyriešiť aj sám, respektíve otázka, na vyriešenie ktorej v inom

konaní by bolo vhodné vyčakať. S poukazom na požiadavku rýchlosti konania by mal súd v oboch veciach priebežne konať a rozhodnúť. Súd prvej inštancie dáva do pozornosti, že aj keď sú dotknuté veci podobné, nie sú totožné. Prijatie argumentácie žalobcu by znamenalo, že by bolo potrebné prerušiť všetky konania vedené v obdobných veciach okrem v poradí prvého konania a následne rozhodnúť vo všetkých rovnako. Povinnosťou súdu však je rozhodnúť o každej veci individuálne s ohľadom na osobitosti každého jedného prípadu. Pritom je zrejmé, že pokiaľ budú skutkové a právne okolnosti rovnaké, je možné legitímne očakávať i rovnaký výrok rozsudku a to bez potreby prerušenia neskorších konaní. Nie je však vylúčené ani odlišné rozhodnutie, ak súd zistí v predmetných veciach rozdielny skutkový a právny stav. (porovnaj aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 28.06.2016, č.k. 9Co 162/2016-157) Vzhľadom na uvedené súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

23. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. O trovách konania rozhodol súd podľa § 257 C.s.p., keď z obsahu spisu zistil, že žalovaná ktorá mala plný úspech vo veci si náhradu trov konania základe jej výslovného vyjadrenia neuplatnila.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).